

✓ Творче визнання 2021 року

Львівська спілка журналістів - серед кращих в Україні

Національна спілка журналістів України за підсумками Всеукраїнського творчого конкурсу, присвяченого 30-річчю Незалежності України, серед 150 медійних учасників – журналістів та організацій визнала переможцями у номінаціях:

Краще регіональне радіо: «РАДІО СЛОВО» (м. Борислав, керівник Тетяна ШЕРЕМЕТА);

Краща первинна організація: медійний колектив факультету журналістики Львівського національного університету ім. Ів. Франка (секретар Наталія Войтович);

Краща обласна журналістська організація: разом із Запорізькою Львівська ОО НСЖУ (голова Ярослав Климович) – вдруге за останні роки.

«Щирі вітання львів'янам-переможцям, - зазначив у вітальному слові голова НСЖУ Сергій Томіленко. - Щорічний творчий конкурс Національної спілки – це можливість для всіх журналістів та медіа, від загальнодержавних до локальних».

На фото: Сергій Томіленко під час урочистостей в Києві вручає Ярославу Климовичу почесну спілчанську нагороду.

Про досвід роботи переможців – на 2-3 стор.

ЖИВОТВОРНА КРЕАТИВНІСТЬ З КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ, 5

Невеличка львівська вулиця С. Крушельницької протяжністю 350 метрів, з малопомітним схилом, оповита зеленим віттям багатолітніх дерев найстарішого міського парку в Україні – ім. Ів. Франка (в минулому – Єзуїтський сад, парк ім. Т. Костюшка), з непарною нумерацією будинків, своєрідним оздобленням кам'яниць, мурів, закамарків, як ніяка інша позначена історичними іменами та подіями. Тут проживали і творили І. Франко, С. Крушельницька, відомий громадсько-політичний діяч В. Старасольський, наш соратник-публіцист Р. Лубківський, археолог В. Оприск... Тут винаймає історичні зали Спілка письменників, в недалекому минулому розміщувався часопис «Громадський друг». З часу урочистого відкриття цієї мистецько-архитектурної перлини - у 1880 році на Юзефа Крашевського (перша назва вулиці на честь польського письменника, в радянські часи перейменована на М. Чернишевського) прожителя знамениті юристи Львова. Тут чи не кожен будинок в стилі історизму та сецесії збудований лише знаним в Європі архітектором. Тому в наш час занесений до Реєстру архітектурних пам'яток.

В ореолі цієї краси та слави під номером 5 з 1974 року знаходиться штаб-квартира львівських журналістів – обласна організація НСЖУ. За будь-яких часів, в тому числі і теперішніх, вірусних, в її ошатних

залах творче життя насичене подіями та імпрезами. Лише цього року в наших партнерів – у Палаці мистецтв ми величаво за участю представників районів відзначили професійне свято - День журналіста. Медійний актив області отримав чисельні нагороди і на День Незалежності України. Всього за рік понад сто найуспішніших працівників газет, радіо, телебачення удостоєні престижних професійних відзнак. Скільки захоплення викликало довгоочікуване відкриття музею радіо ЛКП «Львівське радіо» - РадіоГараж. Дворічна праця невеликого гурту радійників на князя Романа, 6 створила своєрідний храм для мистецтва та журналістики із спорудженням у майбутньому першого в Україні інтерактивного Музею радіо. У червні 2021 року розпочався новий етап в історії Жидачівського ФМ-радіо – в новій сучасній радіостудії молодий журналіст Ірина Берник-Данилець розпочала 24-годинний повноцінний ефір. Правничка газета «Акцент»

Малої академії літератури і журналістики, головний редактор якої активний член нашої організації Василь Тарчинець, отримала статус загально-державного літературно-мистецького журналу для дітей та юнацтва і видала повноколірне видання «Країна талантів». Всюдишущий фотомитець, член Спілки з великим досвідом Йосип Марухняк до 30-річчя Незалежності країни разом із журналістським активом відкрив масштабну фотовиставку «В одвічний боротьбі». Поміченою в суспільному житті стала серія публікацій лауреата обласної премії ім. В. Чорновола в номінації журналістика та публіцистика, професора Василя Лизанчука з найгостріших питань, які сьогодні стоять перед медійною сферою України. Зацікавленість широкої громадськості викликала презентація у стінах спілки нової книжки Степана Лепеха. Масштабно прозвучав тематичний ювілейний вечір ветерана телерадіожурналістики Зиновія Суходуба...

Ці та інші приклади, які можна наводити десятками, засвідчують, що обласна організація НСЖУ в умовах пандемії, боротьби за виживання регіональної преси, відчуження від її підтримки влади, новостворених громад, загрозливих передплатних новацій, принципово та наступально стояла на захисті журналістських інтересів, не мовчала про те, що відбувається з редакційними колективами, вимагала поваги до своїх прав і своєї роботи.

Щомісяця на засіданнях Секретаріату 3-4 молодих журналісти поповнювали лави НСЖУ. Сьогодні Львівська організація об'єднує понад 900 членів. Найактивніші з них обрані членами Секретаріату та Правління. Завжди гострі та принципові питання на їх засіданнях ставлять у своїх виступах Андрій Данилець, Надія Забокрицька, Микола Іванців, Андрій Болкун, Петро Цеголко, Зенон Дмитровський, Зиновій Суходуб... Новообраний член секретаріату Властимира Шкрибало зуміла за рік поглибити нашу співпрацю з правоохоронними органами, Петро Буджак навіть нові мости із зарубіжними партнерами, Зиновій Лешик потурбувався про антиковідний реманент для спілки, Василь Сорочук взявся за випуск нашої газети «Львівщина медіа»... І такі безкорисливі, але конче необхідні діяння протягом року активісти нашого професійного згуртованого лише примножували. Через громадську роботу, публічні виступи у ЗМІ України, систематичний випуск регіональних видань вони поглиблювали в українському суспільстві розуміння суті професії й важливості місії, яку виконують у цей непростий час журналісти. Тому Національна спілка і визнала Львівську організацію кращою у 2021 році серед інших обласних осередків.

Ярослав ФЕЙЛО,
заступник голови Львівської
обласної організації НСЖУ.

✓ 3 досвіду первинних організацій

Добра співпраця дає гарні успіхи

Бути журналістом – це не аби яка відповідальність перед суспільством, адже ти несеш світові Слово. Навчати журналістів – це врази більша відповідальність, адже ти готуєш майбутніх професіоналів.

Первинна журналістська організація Львівського національного університету імені Івана Франка налічує понад шістьдесят членів. Це великий колектив потужних науковців журналістськознавства та журналістів-практиків. У 2021 році нашу первинку НСЖУ відзначила Спеціальною відзнакою у номінації

факультету журналістики завітали відомий журналіст, публіцист і блогер, керівник проекту "Еспресо.Захід", Заслужений журналіст України Ігор Гулик, головний редактор греко-католицького журналу "Скинія" о. Юрій Блажівський, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка Ігор Калинець, суддя-спікер Господарського суду Львова Ірина Козак та інші. Ініціаторами таких зустрічей виступають викладачі кафедри теорії і практик журналістики Мирослава Рудик, Ігор Скленак, Наталя Шайда.

ук. Щороку, як голова первинки, я організую літню школу журналістики "JournLab", учні якої відвідують Спільку, де старші колеги передають їм свої знання та вміння.

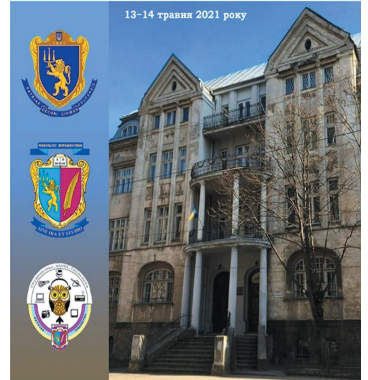
Разом з Львівською спількою журналістів факультет щорічно організовує міжнародні науково-практичні конференції для науковців, а також студентів та молодих вчених. На таких зустрічах обговорюються надважливі теми з теорії і практики журналістики, а міжнародна співпраця дає можливість обмінятися досвідом і впроваджувати у життя нові тенденції у журналістиці.

Викладачі факультету працюють не лише науково, але й активно співпрацюють з українськими медіа. Так, професор Василь Лизанчук є постійним автором відомих українських медіа. Студенти мають гідний приклад, як вдало можна поєднувати наукову та журналістську працю. Турбуються викладачі і про рівень медіаграмотності студентів. Для цього створили міні серіал «П'ятихвилинка медіаграмотності». Відзнятий колективом викладачів та працівників факультету журналістики Андрієм Яценко, Оксаною Білоус, Наталією Войтович, Мар'яном Павликом, Андрієм Гіряком контент для підвищення критичного мислення та медіаграмотності у населення, користується неабияким успіхом у соціальних медіа. Адже ця тема є надзвичайно актуальною у період гібридної інформаційної війни та поширенню великої кількості фейків.

"Карантин нам не стане на заваді!" - подумали молоді науковці з наукового кола кафедри теорії і практики журналістики і організували зустріч із своїми польськими колегами з Жешувського університету LanguageCoryTour. Поговорили про особливості польських та українських медіа. Такі зустрічі відбуваються раз на два місяці. З польської сторони молодих науковців підтримує доктор Юстина Майхровська, з української – членкині спілки журналістів Наталя Войтович та Лілія Імбіровська-Сиваківська.

Міністерство освіти і науки України
Львівський національний університет імені Івана Франка
Факультет журналістики

«ПРОФЕСІЙНЕ СТАНОВЛЕННЯ ЖУРНАЛІСТА:
ТРАДИЦІЇ ТА НОВІ ПІДХОДИ»
Четверта Міжнародна науково-практична конференція
студентів та молодих учених

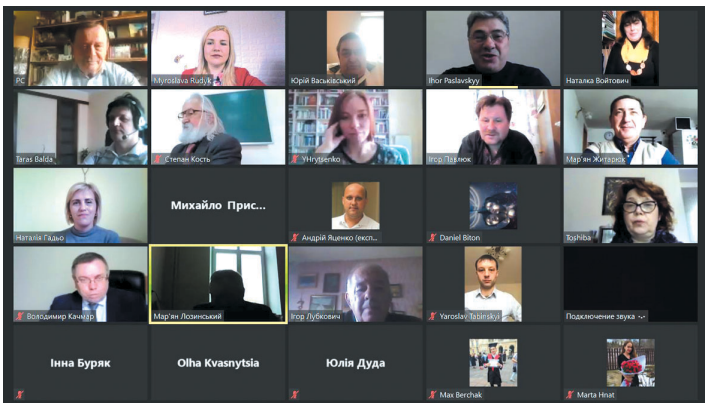

Не став карантин на заваді і для ще двох знакових подій. У квітні цього року факультет разом зі Спількою організували круглий стіл пам'яті викладача, дисидента, борця за волю України Михайла Осадчого.

А у листопаді - зустріч у рамках міжнародного семінару «Медіа діалог 2021 – дослідження чутливих конфліктів», на якій побували фахівців з Києва, Німеччини, Грузії, Молдови, Вірменії та представниці журналістського цеху з Білорусі. Як зазначив співорганізатор зустрічі Юрій Залізняк, «важливо було продемонструвати свою підтримку колегам з Білорусі, які стали заручниками диктатора. Учасники були вражені не лише Львовом, а й багатством медійного ринку міста, де освітні заклади традиційно готують чимало молодих журналістів, частина з яких поповнює лави не лише міжнародних, національних, а й місцевих медій різних масштабів, форм власності та спрямування. Приємно, що група змогла відвідати Спільку журналістів, яка традиційно слугує осердям та сполучним містком між журналістами».

Ми завжди прагнемо, аби студенти гордо несли ім'я Львівської школи журналістики, а наша первинка - «Кращої первинної журналістської організації» у складі «Кращої обласної організації НСЖУ».

Наталя ВОЙТОВИЧ,
секретар первинної
організації спілки
журналістів факультету
журналістики ЛНУ
ім. Ів. Франка.

«Краща первинна журналістська організація». Це надзвичайно престижно і ми несемо це звання гідно. Увесь колектив натхненно працює, аби щодня доводити, що ми варті цієї нагороди.

Змінюється час, змінюються покоління і, відповідно, змінюються підходи до роботи з молоддю. Теперішнім студентам не цікаво просто слухати лекції, вони прагнуть активностей. Викладачі факультету завжди прагнуть дати студентам найкраще і у цьому нам допомагає Львівська обласна організація НСЖУ. Чи не щомісяця у гості до студентів приходять журналісти-практики, члени спілки журналістів, які діляться своїм досвідом і відкривають професійні секрети роботи. Карантин та дистанційне навчання не змінило традицій. Якщо не можна зустрітися в аудиторії – ми зустрінемося в онлайні. Кажучи відверто, то онлайн дав навіть трохи більше можливостей. Тільки цього року до студентів

Проте, ми вирішили піти ще далі і не обмежуватися лише факультетом. Цьогоріч викладачі Ігор Полянський та Наталія Войтович разом зі студентською

радою на чолі з Ангеліною Береженко організували «Форум розслідувальної журналістики» та «Форум політичної журналістики», на яких сумарно побувало понад 200 студентів з усієї України.

Члени Спілки, викладачі факультету активно працюють не лише зі студентами, а й учнями секції журналістики Львівської обласної Малої академії на-

Позиція

У час, коли підсумовується зроблене, визначаються орієнтири на майбутнє, якомога прискіпливіше прагнеш проаналізувати пройдений шлях, викремити упущення, зробити належні висновки. Але в нашій галузі щось одне з другим не складається, не припасовується і ти починаєш дорікати собі і всім. За обіцяне і не зроблене. Насамперед, за ту довгоочікувану та широко розрекламовану так звану медійну реформу. Її висліди наяву: ми втратили не лише Громадське телерадіомовлення, а й місцеві роздержавлені друковані видання, що стояли поруч із кожною місцевою громадою за чесність, порядок, духовність. Надивившись телевизор, сьогодні люди жваво обговорюють смажені загальнодержавні плитки та суперечки: чия влада краща, смакують постійними скандалами, дорікають рейтингам політиків, а що робиться «під носом», у себе, вже мало кого цікавить. Що й казати - реформа ЗМІ «вдалася». Вдалася для тих, хто вирішив тримати людей у покорі, обмежити доступ до інформації про місцеві проблеми.

У МЕРЕЖЕВІ ПЕРЕДНОВОРТЧЧЯ...

Навіть у нашій, завжди успішній у розвитку меді Львівщині, частина місцевих газет припинила існування, чимало ледь зводять кінці з кінцями. І це, не зважаючи, що Закон про роздержавлення гарантував підтримку місцевих газет, безоплатну оренду приміщень редакцій, першочергове укладення угод на висвітлення діяльності органів вла-

ди... Коштів не має. Дововляйтесь з територіальними громадами. І кожен «цар» прагне бути всесильним. Навіть у супереч Закону створює свої «чесні» медіа, де на першій обкладинці неодмінно красується власною персоною з надуманими досягненнями та обіцянками. Приклад показують центральні інформаційні ресурси. А чим ми гірші? - розмірковують на місяцях. Музику замовляє той, хто платить. Ось так місцева преса і залишилась сам на сам із своїми проблемами.

Потрібно віддати належне депутатам обласної ради, які в чергове підтримали ініціативу обласної журналістської організації у проведенні конкурсу «Четверта влада» для друкованих та вперше - і для електронних ЗМІ. З обласного бюд-

жету було виділено 600 тисяч гривень, щоб стимулювати розвиток місцевої преси. До речі, Львівщина - єдина область в Україні, яка через реалізацію певних програм, підтримує журналістів. Чому б місцевим громадам не перейняти цей досвід? Адже тепер саме там сконцентровані фінансові ресурси. Сподіваємось, що у найближчий час голови ОТГ зустрінуться з місцевими журналістами, поділяться набутим досвідом, знайдуть шляхи співпраці. Прес-зал обласної жур-

налістської організації для цього відкритий щоденно.

Єдина засторога! Не потрібно сподіватись, що висвітлюючи місцеві проблеми, керманічам будуть співати оди, а люди так і залишаться із своїми сподіваннями на краще життя. Переважна більшість редакцій - це справді професіонали, які за будь-яких обставин дотримуються журналістських стандартів, захищають свободу слова, за яку знову доводиться боротись. Ефірна та редакційна поведінка багатьох наших мовжовладців та політиків мимоволі нагадує далекі роки журналістської молодості, коли у кожному телесценарії, у кожній статті якщо не згадаєш, що про те чи інше говорив генеральний секретар ЦК, програма чи стаття світ

могла й не побачити. Пережили і темниці та прямі погрози з Банкової, тиски від прислугу Януковича. Лише Президент Ющенко дав нам свіжий ковток журналістської свободи. Можливо, за це і поплатився (це особисто із моєї практики). Увімкніть будь-який канал телебачення, програму радіо, перегляньте газету чи сайт і ви без вагань вгадаєте на кого працюють горе колеги-журналісти. Життя важке, а гроші не пахнуть. Як це огидно, що так звані «суперзірки» не розуміють цього, навіть не приховують, що їм байдужа доля країни, наше майбутнє. Ось чому і розгорівся у країні, як кажуть галичани, скандал у «боротьбі за свободу слова».

Уся наша журналістська спільнота повинна стати вище цих розборок. Адже кожен день, який наближатиме нас до нових боїв за владу, лише руйнуватиме те, що ми здобули за роки незалежності, наші європейські прагнення та сподівання... Пам'ятаймо про це у році прийдешньому. Вони прийшли і підуть, а нам і, в першу чергу, нам нести відповідальність перед своєю совістю та тими українцями, які звикли вірити чесній, об'єктивній, високодуховній журналістиці.

Щедрого Вам Різдва Христового та щасливого Нового Року!

**Ярослав КЛИМОВИЧ,
Заслужений журналіст
України, голова Львівської
ОО НСЖУ.**

Краще регіональне радіо України

Слово про «СЛОВО»

Україна була в очікуванні новоріччя, а ми усі - чекали того дня, коли наше радіо заговорить в іншому форматі.

Київ... Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення проводить черговий конкурс на виділення ФМ-частоти. Я давно так не хвилювалася. Виявляється, на частоту 100,2 є ще претендент. А що, коли перевагу нададуть йому? І тоді наша мрія перетвориться на мильну бульбашку з сумним фіналом. Колеги-журналісти (а були люди з усієї України) бачили моє хвилювання. І коли я після цього серйозного іспиту на майбутнє існування колективу вийшла, була приємно вражена: за мене переживали, голосно вітали з перемогою.

Конкурс - це перший крок. А попереду нас чекала невідомість з пошуками, невдачами і поразками. Тепер, згадуючи ці дні, жартуємо: "А було колись, а було..." А скільки ще буде! Спільних пошуків цікавого, незабутнього, нового. Як і належить творчій майстерні...

31 грудня два роки тому колектив Бориславського радіо "Слово" вдруге народився: ми вийшли на зустрічі з слухачем у тестовому ефірі. Проводове радіо стало історією. До речі, нам радили змінити назву, та ніби-то вже не цікава, застаріла. Але колектив не погодився.

Слухач загубив би нас, бо "Слово" - це вже своєрідний бренд, якому інша назва просто не буде "до лиця".

Два роки... Для журналістського колективу це ще зовсім не багато. Але ми вже заявили про себе, нас знають, люблять і чекають...

Я не можу сьогодні не згадати добрим словом очільника Бориславської ТГ Ігоря Яворського. Він підтримував наш колектив, допомагав, вірив, що ми зможемо. А нам цього треба було, бо не хотіли розчарувати, а навпаки...

Колектив "Радіо "Слово" отримав відзнаку Всеукраїнського конкурсу, який проводила Національна спілка журналістів України до 30-ої річниці Незалежності держави. Бориславське "Радіо "Слово" відзначено у номінації "Краще регіональне радіо". Ще вагомішою цю відзнаку робить той факт, що учасниками Всеукраїнського творчого конкурсу було 150 медіакомпаній з цілої України.

25 листопада, на засіданні сесії міської ради міський голова Ігор Яворський урочисто вручив відзнаку Національної спілки журналістів України.

"Старий рік минає, новий настає..." - співати-ме незабаром Україна. А я, підбиваючи підсумки колективної праці, радію за своїх колег, за те, що є вони у мене - такі різні, але завзяті до роботи, ініціативні і творчі, багаті на ідеї і бажання працювати на результат... І хай нам допомагає Господь у всіх добрих справах!

**Тетяна ШЕРЕМЕТА,
директор Бориславського радіо "Слово",
Заслужений журналіст України.**

 Ситуація

НОВІ РЕФОРМАЦІЇ УКРПОШТИ - ЗАГРОЗА МІСЦЕВІЙ ПРЕСІ

Львівська дирекція «Укрпошти» напередодні передплатної кампанії з жовтня перевела інструкторів з передплати центрів поштового зв'язку з міста Буська до Львова. Здавалося б, звичайний організаційний момент у діяльності поштового оператора. Але його наслідки вже незабаром можуть відчувати сотні, а то й тисячі людей, передусім передплатники газети «Воля народу», - пише її редактор, Заслужений журналіст України Микола Іванців. Він зазначає, цю історію можна було б вирішити на місці, але обласне керівництво «Укрпошти» на його звернення не реагує й будь-яких контактів уникає.

Річ у тім, що зараз інструктор з передплати центрів поштового зв'язку є у штаті дирекції, однак їх робочі місця у ЦПЗ – тобто там, де організовується процес передплати. Люди ці фахові, мають великий досвід роботи. Більшість з них, як от у ЦПЗ Буськ, не мають змоги їздити на роботу до Львова (це за 50 км), тому будуть розраховуватись. Отож, на нашу думку, таке нововведення має на меті продовжити знищувати локальну пресу. Аргументів від поштовиків на таку новацію поки що не почув. Виглядає дивно: ніби начальство хоче бачити своїх підлеглих на власні очі. Бо ж за штатом посади інструкторів залишаються. Хіба у начальства інші плани: або скоротити, бо бажаючих їздити до Львова на роботу немає, або працевлаштувати своїх, викинувши на вулицю тих, хто живе на периферії. З одного боку, це виглядає як інфраструктурна реформа «Укрпошти». Але такі традиційні речі як газети відходять на другий план. До економічної скрути, яка сьогодні є, додаються ще проблеми з поліграфією і поштою. Бо якщо нас не будуть читати й передплачувати - то для чого ми взагалі існуємо?

Ми тримаємо тираж, хоч і не надто великий у порівнянні з іншими локальними роздержавленими газетами Львівської області. У нас в області ніколи не було великих тиражів колишніх районних газет. Ми входимо у п'ятірку видань із найбільшим тиражем і маємо тижневий наклад 2200. Більший тираж мають газети на територіях, де сильніший економічний потенціал і більше населення. Наприклад, колишній Сокальський район.

Але тираж ми тримаємо завдяки листонашам. У Буську є центр поштового зв'язку, він працює на чотири райони: Броди, Золочів, Буськ і Перемишляни. Є один інструктор з передплати, Ольга Петренко, на якій все тримається. Це дуже сумлінна, кваліфікована працівниця. Вона має всі телефони, всі контакти, контактує з кожним поштовим відділенням по всіх чотирьох районах. Коли виникають питання по доставці чи передплаті – все через неї можна

вирішити. Вона працює в штаті обласного відділення «Укрпошти», але перебуває тут, на місці. Комп'ютери є, вся оперативна інформація є, а тепер, ні сіло, ні впало, вийшов наказ перевести інструктора з передплати до Львова.

Майже всі працівники районних відділень відмовились переїздити до Львова. Дирекція почала шукати у Львові людей на їхні

місця, але ніхто не піде на 6000 гривень працювати. З іншої точки зору, новій людині знадобиться час для того, щоб увійти в курс справи. Так, телефони знайти можна, але є особисті стосунки, відпрацьовані роками.

З восьмого жовтня вони хотіли, щоб вони вже поїхали до Львова. Тому я активно писав листи до керівників «Укрпошти», але відреагував на них тільки голова НСЖУ Сергій Томіленко. Він зв'язався з директором департаменту поштових послуг АТ «Укрпошта» Сергієм Гречком, і це єдиний зворотній контакт, який відбувся. Всі листи, які йдуть на львівську дирекцію, лишаються без відповіді. Жодної реакції! Я читаю на сайті НСЖУ, як працюють інші директори «Укрпошти», скажімо, в Одесі, зустрічаються з редакторами, щось пояснюють.

З нового року мають запрацювати пересувні відділення, але ніхто нічого не знає. Попередній директор обласного відділення взагалі з нами не контактував. Я, як член секретаріату, писав йому листи від обласної організації Спілки з пропозиціями зустрітись. Марно, відповіді немає. Обласна організація НСЖУ розташована в ста метрах від Львівської обласної дирекції «Укрпошти», приходимо в офіс – директора немає. Зараз прийшов новий директор, я

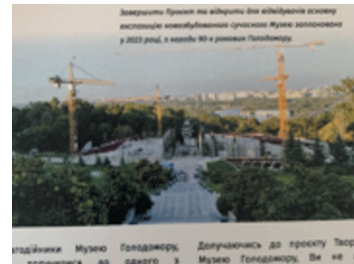
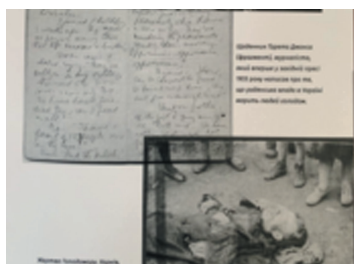
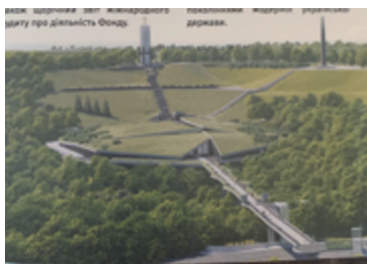
знову написав листа. Поки що немає відповіді. Виглядає так, що АТ «Укрпошта» таки не зацікавлена в тому, аби працюючі в районах залишились у штаті товариства. Не зможуть інструктори перейти на посаду начальника ПВПЗ, бо перенесено з жовтня 2021 на квітень 2022 року створення пересувних відділень у Львівській області. Якщо інструктор з передплати буде звільнений, то хто займатиметься організацією передплати? Хто укладатиме договори з підприємствами на відомчу передплату? Їхати до Львова? З ким комунікувати? Невже ви вірите, що цим займатиметься заступник директора з передплати? А як оформлюватимемо т. зв. редакційну передплату? До слова, на одній з зум-конференцій директор Департаменту «Укрпошти» С. Гречко бідкався, що редакційна передплата суттєво падає. Насправді пошта усіляко намагається відмовити редакторів у її оформленні, бо ж насправді різниці у тарифах немає.

Розуміючи, що відмінювати свої недолугі рішення «Укрпошта» не буде, пропоную відтермінувати переведення інструкторів з передплати до квітня 2022 р. – коли стартує проект зі створення ПВПЗ. До слова, інструкторам двох центрів ПЗ – Жидачева та Дрогобича – дали таку можливість. Мовляв, їм до Львова їхати ще далі. Отож, спочатку проведемо разом передплатну кампанію – разом з інструкторами на місцях. Це і буде підтвердженням доброї волі «Укрпошти» до співпраці у вирішенні проблемних питань.

Ситуація критична. Першу атаку вдалося відбити. Але проблема лишається невирішеною, причому це проблема державної ваги. Ми говоримо про соціальну функцію газети. Наші передплатники – в основному, пенсіонери. І вони хочуть її отримувати. Ми не можемо їх втрачати.

**Микола ІВАНЦІВ,
член секретаріату ОО НСЖУ,
редактор газети «Воля народу»,
м. Буськ.**

Гірки жнива Голодомору

ДОРОГА ДО ПРАВДИ

Для нас, журналістів, правда у кожному слові, це зміст нашої професії. Ось чому особливу зацікавленість та підтримку Львівської обласної організації Національної спілки журналістів України викликав проект Фонду музею Голодомору «Дорога до Правди», який презентували наші країни: голова Наглядової ради, співголова Громадського комітету з шанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років Іван Васюник та голова Фонду Орест Чебеняк. «Наша українська нація була покалічена Голодомором. Ті, хто пройшли через біду, катування, втрати в родині, змінилися назавжди. Тому Музей і вся робота навколо нього має бути націлена на відновлення нашої нації. В цьому будівництві повинна взяти участь вся Україна», - закликає Микола Онищенко, свідок Голодомору. Кому, як не нам, журналістам, відстояти перед на-

шими нащадками та залишити для них пам'ять про невинно убієнних голодом українців, які завжди прагнули волі на рідній землі, згуртувати суспільство в реалізації цього епохального проекту? Як сказала Оксана Забужко, Музей Голодомору допомагатиме Україні та українцям повернутися до своєї Європи. Він стане першим новітнім цілісним Музеєм Голодомору у світі, місцем об'єднання українців, маніфестом української нації. Окрім того, переймаючи досвід таких відомих музеїв, як Музей Метрополітен у Нью-Йорку, музей сучасного мистецтва у Х'юстоні, Великий Єгипетський музей у Каїрі - вперше в історії незалежної України Музей Голодомору стане безпрецедентним прикладом співпраці між державою та благодійниками. Проект реалізовується за принципом державно-приватного партнерства. У квітні 2021 року підпи-

сано Меморандум про співпрацю між Міністерством культури та інформаційної політики України, Національним музеєм Голодомору-геноциду, Світовим Конгресом Українців та Благодійною організацією «Міжнародний благодійний Фонд Музею Голодомору». Це важливий крок, покликаний консолідувати зусилля держави та громадянського суспільства в справі відновлення та збереження національної пам'яті та публічної підтримки музейного комплексу не лише на етапі формування, а й у подальшому розвитку. Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, наголосив, що меценат, який долучиться своїм внеском до цього проекту, удостоїться честі, що його ім'я буде вписане в історію творення Музею. При допомозі краудфандингової платформи «Зерна Правди» кожен, незалежно від

фінансової спроможності, соціального статусу, рівня публічності відчує себе частиною спільного простору правди, пам'яті, родинної історії, відповідальності перед майбутніми поколіннями. «Зерна правди» - це відновлення пам'яті про кожне людське життя, знищить Голодомором. Адже кожен благодійний внесок на платформі дає змогу проростити зернину з конкретним іменем жертви Голодомору з Мартиролога, складеного у 2008-2010 роках у рамках унікального проекту «Національна книга пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні». Журналістська спільнота Львівщини закликає кожного краянину сказати: завжди мені проросло зерно правди. **Правління Львівської ОО НСЖУ.**

Позиція

ХВАЛА УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ ГІДНОСТІ!

Щиро вітаю творчо-адміністративних працівників «5-го каналу» і телеканалу «Прямий» із створенням холдингу «Вільні медіа». Ви чесно, привселюдно, свідомо продемонстрували свою українську національну гідність, державницько-громадянську позицію, сміливо, відверто, разом з депутатами Верховної Ради України з «Європейської солідарності» стали на прю із зеленими душителями свободи слова, які ухвалили закон про так звану боротьбу з олігархами. Надзвичайно важливо, що попередні власники віддали свої акції творчим колективам «5-го каналу» і телеканалу «Прямий» на виплату. Це свідчить, що вони добре розуміють, яка загроза нависла над свободою слова від володарів слуг не українського народу. Свобода служить своєрідним політичним киснем засобів масової інформації, які покликані публічно поширювати гуманістичні ідеї, створювати умови для продуктивної дискусії на засадах українських національних інтересів, морально-духовних цінностей задля розвитку і утвердження незалежної, соціальної, правової, демократичної, духовно-соборної української України. Адже відомо, що у демократичних, цивілізованих країнах світу телебачення і радіомовлення, як і усі медіа, пройняті добродійним духом суспільства, тобто вони державотворчі, патріотичні, об'єднують громадян на мовно-культурних, морально-духовних принципах самовираження людини і нації. Людина не може бути вільною, коли підневільна її нація. Загарбати, завоювати, поневолити українців всіма мерзенними способами нагромаджує Російська Федерація. Кривавій кліці Путіна допомагає 5-та промосковська

колона в Україні. Тому продовжують розгортати, поглиблювати наступ на свободу українського слова, українських медіа. Дуже добре, що телевізійники «Прямого» і «5-го каналу» розуміють сутність свободи, як усвідомлену необхідність, що свобода і відповідальність реалізуються у правдивому слові і зображенні, які зумовлені порядністю, професійністю, націоцентричною позицією. «Щоби слово сталося ділом, - наголошував Іван Франко, - треба духу свободи і любові до правди та до народу в публічній дискусії». Соціально-небезпечним у журналістиці Іван Франко вважав тип гіпокрита - лукавої, брехливої людини. Такі типи журналістів, а їх, на жаль, чимало, є найстрашнішими, адже калічать людей морально, духовно та інтелектуально. Вони використовують свободу слова в Україні для прислужування російським загарбникам, руйнування державницького мислення, розмивання духовно-національних цінностей, морально-психологічного приниження українських патріотів, Революції Гідності, видатних борців за свободу і незалежність України, політико-ідеологічного цукування українськості, насадження психології холопства, малоросійства і меншовартості. Багатьом політикам і журналістам в Україні за будь-яких обставин треба обов'язково вирватися з морально-психологічного рабства «руського міра», звичаїв, традицій та утверджувати українську мову, культуру, національну свідомість, а не консервувати змосквощений стан. Якщо свобода слова, свобода інформації, свобода функціонування засобів масової комунікації сприяє нехтуванню українських

національних інтересів, призводить до того, щоби українці на власній землі не почувалися справжніми, дбайливими господарями, то що то за свобода слова, кому вона служить? Відповідь очевидна - зовнішнім і внутрішнім ворогам. Наголошую, що працівники «5-го каналу» і телеканалу «Прямий» разом з депутатами Верховної Ради України, які належать до «Європейської солідарності», і Петром Порошенком (прошу не дорікати мені - Петро Олексійович розуміє, що він не Ангел, не Святий, як і я, і Ви, але Він справжній свідомий український державник) усвідомлюють справжню сутність суверенності Держави, свободи слова і створили телевізійний холдинг «Вільні медіа». Створили для того, щоби українське Слово вільно і відповідально буяло на українській етнічній території, щоби у кожному домі панувала духовність і добробут, щоби безнадія переросла у ясну надію, а камениста терниста дорога привела Україну до щасливого буття. Щиро бажаю усім творцям «Вільних медіа» невпинно, цілеспрямовано, у злагоді та єдності утверджувати своєю працею національно-добродійне призначення Свободи журналістського Слова. **Василь ЛІЗАНЧУК, доктор філологічних наук, Заслужений професор Львівського національного університету ім. Ів. Франка, лауреат премії ім. В. Чорновола в галузі журналістики і публіцистики.**

✓ **З роси і води!**

Петрова

65 літ промайнуло, а здається, що то було вчора. Воістину з роками розумієш справжній зміст нашої української пісні «Час рікою пливе...». В плині тої річки прожитих літ чомусь все більше пригадуються дитячі роки. І нічого в цьому дивного не має, бо саме тоді людина є такою, якою її створив Всевишній: щирою, без фальші, наївною і справжньою.

Петрова життєва дорога розпочалась від рідного батьківського обійстя на синьоокій Волині, з села Мишів Іваничівського району, де в сім'ї колгоспного завгара Павла Цеголка та сільської вчительки Лідії Григорівни третього листопада 1956 року народився їх первенець - син Петро.

Ті дитячі роки, безтурботне і радісне дитинство, тепер часто приходять на спомин Петру Павловичу. Тоді якось було по іншому, чи то через те, що був малим, чи люди були якісь добріші, цінувалася проста праця, українська пісня, дотепне правдиве слово і щире застілля. Як нині хочеться кинути все і поїхати туди, додому, де рідна хата, притулитися до посаженої татом яблуні, заглянути у криницю і як колись в дитинстві гукнути: «Ау-ау-ау-у-у! Я Петро-о-о!.. Я приїхав... Не раз вони з другом дитинства Вітьком сиділи біля цієї криниці і мріяли: «А як я то буде, як виростемо»...

Досить легко вчительчиному сину давалася наука в школі, і не тому, що мама там працювала, бо в ті часи мама вчитель – це подвійне навантаження, а варіант: «та всі не знали», - не проходив, бо ти «вчительчин син, мусів знати»...

Гострий допитливий розум, помножений на кількість книжок, які спочатку «рекомендували» читати, а згодом до читання так припало до душі, що зачитувався, збудили у Петра бажання й самому спробувати писати. Вже у

сьомому класі він дописує до Іваничівської районної газети «Колос» і, як не дивно, друкують. Ці перші дописи про сільських трударів, та перша газета, з якою бігав і всім показував: - «надрукували», ті перші невеличкі - величезні, як для юнака гонорари, а ще запевнення рідних та татових і маминих товаришів: - «Пиши, Петре, в тебе добре виходить», не залишили сумнівів у виборі фаху. І після закінчення десятирічки, успішно склавши вступні іспити та творчий конкурс, Петро вступає до Франкового вузу на факультет журналістики. О, ті незабутні студентські роки. Як потім напише про них сам Петро Павлович; «...Це була неповторна наша молодість, час самоствердження і пошуку себе. Це був час випробувань, час здобутків і, звичайно, помилок, огранення характерів, солодкого чару кохання і легковажних хмільних застіл, час дефіциту всього, і тотального компартійно-кадебешного контролю...»

У вестибюлі головного корпусу журфаку з самого ранку до газетного кіоску стояла чималенька черга за свіжою пресою. «...Тепер таку картину годі й побачити: гаджети, айфони, Інтернет геть чисто поховали той час, коли за 10 копійок купувалося кілька газетних видань: «Вільна Україна» за дві копійки, «Известия» - три копійки, «Літературна газета» і куди ж без нього – журнал «Перець»... Із усім цим друкованим скарбом бігом у 350 аудиторію, а вже на другій півпарі зо два десятки романтиків-журналістів сидять на лавках у парку за пам'ятником Івана Франка і, мружачись від сонечка, вслухаються в потаємні порухи душі, збудженої весняним буянням...»

Волею долі Львів став не лише містом Петрової студентської молодості, а й життєвого та професійного зростання. У затишному залі тодішньої бібліотеки імені Галана,

вікна якої виходили на гамірний Галицький ринок, він зустрів її, ту, що згодом стане коханою і рідною – свою дружину, студентку економічного факультету. Так доля поєднала волинського парубка Петра і тендітну Бурштинську красуню з Франківщини - Ірину. А вже на останньому п'ятому курсі у молодят народився син Святослав, що

згодом теж, як і батько, опанує журналістську професію і досягне в ній багатьох вершин. Мало хто знає, але народження сина мало не призвело до «провалу» з захистом дипломної. За два дні до захисту диплому дружину забирають в полокове. Петро Павлович домовився з керівником дипломної Володимиром Михайловичем Гоєм – людиною доброю і щирою, про перенесення «захисту у зв'язку з сімейними обставинами». Володимир Михайлович без вагань погодився і сказав, що все владнає. Через кілька днів, після народження сина, «споряджений» тещею Марією Степанівною усім необхідним їстівним і спиртним для відзначення в студентському товаристві цієї найважливішої події, Петро прибув до Львова і в деканаті був ошелешений, коли сам декан Йосип Терентійович Цьох у кабінеті відчитав молодого тата, бо той «не поставив до відома деканат»...

Тоді обійшлося, дипломну Петро Павлович захистив, проте ця зустріч з товаришем Цьохом не пройшла просто так: з благовоління декана замість майбутньої роботи в обласній «Ленінській молоді» йому світила тільки «районка». Але, «з'явилось» місце у «Львівському залізничнику»

і на рік «залізнична багатотиражка» стала місцем роботи. Це був добрий початковий досвід роботи для молодого журналіста, бажання утвердитися і в цьому пошуку Петро Цеголка все ж стає кореспондентом «Ленінської молоді», куди він мав потрапити одразу після університету. Обставини складаються так, що у цій обласній газеті Петро довго не затримується. Натомість ці роки проходять у творчому пошуку і розкривається ще один із талантів Петра Павловича – він пише новели, есе, оповідання.

Саме ці публікації стають приводом для знайомства Петра з Дмитром Герасимчуком – секретарем Львівської організації СПУ, який і запропонував молодому таланту роботу кореспондентом-організатором Львівської філії бюро пропаганди художньої літератури. Ця робота сприяє і творчому зростанню, і знайомству молодого прозаїка з багатьма відомими і визнаними майстрами слова: Ростиславом Братунем, Романом Федорівим, Миколою Петренком, Тарасом Мигалем, Романом Лубківським, Романом Кудликком, багатьма іншими тодішніми вже корифеями...

✓ З роси і води!

КРИНИЦЯ...

і запис проходив у студійному павільйоні. І все це з «дозволу цензора...». 14 років роботи на Львівському радіо і телебаченні - це, без перебільшення, безперервний відеофільм, насичений зустрічами з цікавими особистостями, робота поруч з відданими професії колегами, причетність до національного відродження, яке в кінці 90-х буйними паростками сходило на теренах Львівщини, і журналісти старалися ці паростки плекати і вирощувати, у непростому часі ще радянської дійсності.

Сотні передач, десятки відеофільмів за плечами. Саме завдяки принциповій позиції Петра Павловича, як керівника Агентства комерційних програм обласної держтелерадіокомпанії, ефір побачила перша опозиційна передача «Народний рух». Люди, прості трудівники міст і сіл, жертвуючи кошти на висвітлення прямих ефірів з сесії обласної ради, змогли чути та бачити В'ячеслава Чорновола, братів Горинів, Ірину Калинець, Івана Геля...

У 1996 році Петро Цеголко під час так званої «кметіади», (був тоді таким «псевдо реформатор» Кметик біля керма львівського телебачення), з болем у серці залишає Високий замок, у той час ще провідну телестудію України.

Новий етап життя розпочинається у 2001-му, коли, перемигши на відкритому конкурсі, Петро Цеголко стає представником Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення у Львівській області. Робота припала до

душі своєю необхідністю сприяти розвитку телерадіопростору в регіоні.

Двадцять років пролетіли як день. За цей час телерадіопростір Львівщини змінився кардинально. Нині в ефірі 67 місцевих ТРО, 50 з яких приватної форми власності. Вони володіють 117 ліцензіями Національної ради, які дають їм право здійснювати різні види мовлення. Замість радіоредакцій, які здійснювали трьохгодинне дротове мовлення, запрацювали ФМ-радіо у Сокалі, Червонограді, Радехові, Самборі, Буську, Бориславі, Жидачеві, Дрогобичі, Золочеві, Старому Самборі, Турці та Перемишлянах, у Сколе. За розвитком місцевого радіомовлення Львівщина посідає другу позицію серед областей України після Харківської. Цього вдалося досягнути завдяки проекту «Мовлення територіальних громад», ініційованого Національною радою. І в цьому не аби яка заслуга саме Петра Цеголка.

Після переходу України на телевізійне мовлення у цифровому форматі для глядачів Львівщини безкоштовно стали доступними 32 телевізійні канали. У цифровому форматі працюють також місцеві телемовники «UA Львів» (філія суспільного), канал «24», «Перший Західний» та «Правда тут. Львів». Є про що розповісти, є чим гордитися. Зроблена велика робота, пройдений довгий професійний і життєвий шлях. За вагомих особистий внесок у розвиток вітчизняного телебачення і радіомовлення, високий професіоналізм Петро Цеголко нагороджений Грамотою Верховної Ради України, а за розбудову телерадіоінформаційного простору Львівщини - удостоєний Почесної відзнаки Національної ради. У 2016 році держава оцінила працю Петра Павловича орденем за заслуги III ступеня.

Та попри все, найбільшими нагородами для нього сьогодні залишаються його діти Святослав та Мар'яна, найбільшим щастям - онуки Софійка, Назарчик, Остап та Домінік, а нагородою від Бога - його кохана дружина Ірина.

У свої 65 Петро Павлович повен енергії для втілення творчих та життєвих задумів. Його манять мандри до релігійних святинь разом із прочанами церкви Святої Трійці, що у Львові. Сьогодні, маючи трохи більше часу, він все частіше сідає за робочий стіл і пише. Думаю, ще багато хто відкриє для себе прекрасного новеліста. Попри те, що «замулилася» батьківська криниця в рідному селі, як пише про це сам Петро Павлович у журналі «Дзвін» за червень цього року, де вийшла його новела «Криниця», енергія, яку випромінює Петро Цеголко ще довго житиме тих, хто його оточує, хто з ним працює: у Львівській обласній спілці журналістів, де Петра Павловича поважають і шанують, а також у Львівській обласній раді, куди його обрали депутатом прискіптиві виборці Львівщини.

З роси та з води Вам, ювіляре, щастя та радості від дружини, дітей, онуків, від вірних друзів та журналістів Львівської обласної організації НСЖУ.

*Хоча життя вже видно
обрій
І скроні вкрила сивина,
Душа ще настрої має
добрий,
Сміється радісно вона.
Ми прагнем вічність
заслужити,
Піднятись високо до ммар,
Щоб слід важливий
залишити,
Себе поклавши на віттар.*

**Андрій ДАНИЛЕЦЬ,
лауреат обласної премії в галузі журналістики та публіцистики імені В. Чорновола, головного редактора часопису «Новий час», м. Жидачів.**

Але по справжньому свою стежку під ногами Петро Павлович відчув, коли прийшов на Львівське обласне радіо. Творчою віддушиною для молодого журналіста стають ці роки. П'ятихвилинні радіонариси, аналітичні кореспонденції та репортажі найпопулярнішої в ті роки інформаційно-аналітичної радіопередачі «Рідне місто моє», редактором якої працював відомий вже тоді радіожурналіст Ярослав Фейло, додали журналісту не лише майстерності, а й усвідомлення того, що це саме його.

Після майже чотирьох років репортерської роботи на радіо тодішнє керівництво облтелерадіокомітету переводить Петра Цеголка на Високий замок у колектив Львівського телебачення. Тут, завдячуючи заввідділом пропаганди Євгену Євгеновичу Дмитровському, Петро Павлович з головою поринає у виробничо-творчий процес: так-так, тодішнє телебачення - це був цілий виробничий процес, до якого були задіяні редактор, ведучий та кінооператор, художник і звукофік, монтажер плівки та режисер. Зйомки здійснювались на кіноплівку

 Українська журналістика

Знаковим став 2021 рік для газети «Благовіст». Адже 30 років тому вийшов перший номер нашого видання, газети для широкого кола читачів, а особливо для тих, хто сповідує принципи рівних прав для кожного в нашому суспільстві, зокрема, людини з інвалідністю, ветерана, пенсіонера. «Благовіст» за змістом та суттю від першого номера і досі є альманахом інвалідного руху України. Найвагоміші події й факти з історії часопису – у нотатках його очільника.

З проголошенням Незалежності України у вересні 1991 року на світ з'явився перший номер видання. Тоді воно було не просто на часі, а доконечно необхідне – в медійному просторі не було кому гарантувати права вразливих верств населення. Цієї думки притримувався і головний редактор перших двох номерів – журналіст із досвідом Борис Машталярчук. Він побачив ту незайняту нішу, яка потребувала заповнення, розпочавши торувати дорогу до змін у ЗМІ.

Із третього номера часопис очолив Юрій Погоріляк. Він віднайшов і об'єднав ті ресурси, що забезпечили видання можливою на той час стабільністю. Заступником головного редактора, який в основному і займався редакційними справами, став Леонід Тарасенко. Не маючи освіти журналіста, в нього було щось набагато більше – він творив інвалідний рух, докладався до зміни статусу людини з інвалідністю в нашій державі.

У редакції час до часу змінювалися працівники, але це завжди були небайдужі люди. Одним із таких був кореспондент Віктор Корнієнко. Для нього найважливіше було добитися змін на краще для кожного конкретного героя своєї публікації. Після обласної преси в редакцію прийшли Андрій Діденко та Олександр Голуб, для яких теми соціального захисту, реабілітації людей з інвалідністю стали домінуючими.

Великий вклад у розвиток «Благовіста» зробила Любомира Сухонос. Маючи досвід у журналістиці та величезний ентузіазм, вона постійно впроваджувала позитивні зміни в зміст газети. Саме завдяки її ініціативі на сторінках з'явилися нові рубрики. Вона виїздила на місця, активно спілкувалася з людьми, фахово працювала над кожним зверненням у редакцію. За віддану професійну працю їй було присвоєно звання «Заслужений журналіст України». На

Всеукраїнська газета «Благовіст»: історія та сучасність

жаль, здібна журналістка передчасно відійшла з життя.

А як сьогодні не згадати Валерія Грабовського, Ларису Толочко, Ларису Дедишин, Валентину Шурин, Віктора Поздєєва, Богдану Стефуру. Згодом у редакцію прийшов Богдан Притуляк, який і до сьогодні на високому професійному рівні верстає «Благовіст».

Значним є вклад у фаховість «Благовіста» упродовж майже 20 років досвідченого журналіста та чудової людини Миколи Ільницького, теперішнього почесного редактора газети. З його приходом у редакцію в 2001 році кількість фахових, проблемних публікацій значно зростає. Усі найактуальніші новини читачі могли дізнатися завдяки праці Миколи Михайловича. Разом із ним на посаду літературного редактора прийшла Романія Данилюк. Здебільшого вона писала на теми медичного забезпечення людей з інвалідністю, про культурне та духовне життя, вела рубрику «Калинове слово».

З приходом Миколи Ільницького та Романії Данилюк, які були членами Національної спілки журналістів України, при редакції була створена первинна організація Національної спілки журналістів України.

Із 2009 року редакцію очолив Леонід Тарасенко, поєднавши цю працю із посадою голови ГО «Львівська обласна асоціація ВО СОІУ». Він активно працював задля підвищення авторитету і посилення впливу газети на вирішення проблем правового, соціального

захисту та реабілітації людей з інвалідністю. На жаль, Леонід Аврамович у 2017 році передчасно відійшов у засвіти, але ми завжди будемо цінувати його вклад у розвиток часопису.

Сучасну історію «Благовіста» творить редакційна колегія, до якої входять почесний редактор Микола Ільницький, голова громадської організації «Львівська обласна асоціація ВО СОІУ» Ірина Ткачук та її перший заступник Оксана Кіянковська, головний редактор Наталка Репета та заступник головного редактора Ірина Шкоропад. Це ті люди, які живуть редакційними клопотами сьогодні, які працюють задля того, щоб газета була ще цікавішою, щоб зростав рівень матеріалів, а публікації допомагали змінам на

краще в українському суспільстві та в житті наших читачів.

Підвищенню авторитету видання сприяє і те, що колектив газети неодноразово добивався

творчих успіхів і перемог. Зокрема, «Благовіст» є переможцем Всеукраїнського конкурсу «Милосердя», Всеукраїнського фестивалю «Барви життя», конкурсу «Подолась туберкульоз». Журналісти часопису здобували особисту перемогу у всеукраїнських конкурсах «Соціальний журналіст», «Мир дому твоєму» тощо. Торік ГО «Львівська обласна асоціація ВО СОІУ» і редакція газети «Благовіст» спільно з нашими партнерами – громадською організацією «Донецька обласна організація Всеукраїнської організації Союз осіб з інвалідністю України» успішно реалізували проєкт «Формування загальноукраїнської солідарності у виданнях для людей з інвалідністю «Благовіст» (Львів) та «Берег надії» (м. Краматорськ Донецької області).

На сторінках газети постійно проводяться конкурси та вікторини. Так, у минулі роки був популярним конкурс «Міс «Благовіст»», торік – вікторина кросвордів. Час до часу відбуваються конкурси на визначення найкращих поетичних і прозових творів серед читачів та позаштатних авторів видання. Цього року до 30-річчя газети відбувся обласний конкурс власної поезії «Калинове слово». Популярністю серед читачів користуються постійні рубрики

«Ті, що не скорились долі», «Актуальне інтерв'ю», «Інваспорт», «Ваше здоров'я», «Калинове слово» (творчість наших читачів), «Орієнтир» (нове в законодавстві), «Служба знайомств» та інші.

Редакційна колегія газети «Благовіст» засвідчує, що наше видання завжди стоятиме на захисті прав та інтересів людей з інвалідністю й інших уразливих категорій населення, що ми й надалі будемо своєрідним рупором інвалідного руху України, його вагомою четвертою владою.

Наталка РЕПЕТА,
головний редактор
Всеукраїнського часопису «Благовіст».

✓ Наш вклад у Перемогу

Якось раптово в наше життя вдерлося слово «війна». Здавалось, що вона скороминуча, адже так хотілося миру, спокою після Майдану. Україна хотіла жити краще, хотіла вчитися, працювати, очиститися від бандитського та злочинського бруду. Та не сталося, як гадалося. Краща частина суспільства, можна сказати, найчистіша, подалася на фронт. На перших порах війни українці-мрійники. Адже мали відкриту дорогу в Європу. Праведники зразу ж зголосилися в добровольчі батальйони. Вагома частина населення, покинувши роботу, приносячи неспокій сім'ям, зайнялася волонтерством. Фактично волонтери врятували нашу державу, збудували Армію.

Наша газета «Голос Соломії», маючи статус обласної, з місцем прописки Львівський державний музичний лицей ім. С. Крушельницької, з початків свого засновництва – з травня 2016 р. дотична до волонтерства, постійно висвітлювала його реальні плоди, дякувала за те тепло, яке передавали наші учні, вчителі на фронт, в холодні окопи. Назви статей «Наш вклад у перемогу», «Внесли посильну лепту у волонтерську скарбничку», «Захисників України вшанували і ярмарок організували», «Виховуємо патріотів рідної

землі» - говорять самі за себе.

Спочатку робота була стихійною; збирали гроші, предмети першої необхідності, солодощі та несли у Львівський військовий

шпиталь, запрошували до нас солдатів, яких відправляли на фронт, влаштовували концерти, дарували подарунки. Та з часом ми почали цілеспрямовану роботу щодо допомоги лікувальним закладам чи фронту. Львівський військовий шпиталь знає все місто й область. Але мало інформації про наших бійців, які лікуються з різними нервовими захворюваннями, що сталися в результаті контузії, полону, поранення. По інтернету дізналися, що у Львівській психоневрологічній лікарні є своя волонтерська служба ГО «Білі береги», якими керує лікар-невролог Андрій Посікіра. Він і повідомив редакції, що бракує грошей на харчування, показав нашій делегації стару, занедбану будівлю, яку планував відновити та створити там реабілітаційний центр для солдатів.

На наше повідомлення в школі (тепер лицей) відгукну-

лися і діти, і дорослі, яких долучала до волонтерської роботи голова профкому Ольга Кулик. Буквально за кілька днів зібрано посильну суму грошей, які пан Андрій зразу ж передав на

фільтрів для води... Крім того, силами ансамблю скрипалів дано два концерти для наших підопічних. А згодом почали успішно проводити ярмарки, на які діти приносили з дому свою

возив наші посилки на фронт, до свят - творчі колективи. Наприклад, у грудні 2019 р. ми закупили 7 моніторів для камер спостереження. На кожній упаковці телевізора закріпили екземпляр нашої газети «Голос Соломії» та привітання нашим захисникам: «Педагогічний колектив та учні ЛССМШ ім. С. Крушельницької (тепер ми ЛДМЛ ім. С. Крушельницької) вітають Вас із новим Роком та Різдом Христовим! Повірте, ми пишаємося тим, що маємо Нашу Українську Армію. Армію, основою якої є любов до своєї Батьківщини, народу та рідної землі.

Ми пишаємося тим, що недавно на базі нашої школи відбувся міжнародний конкурс музиканта – співака, який вибрав професію захисника рідної Землі – Василя Сліпака».

Цьогоріч ми знову включилися у волонтерську роботу по допомозі фронту. І знову через працівників будинку офіцерів діти збирали солодощі, засоби гігієни, шкарпетки, рукавиці, чай, каву, крупи - передново-різдвяні дарунки.

Багато з них вклали у подарункові набори малюнки, листи, поздоровлення – частинку своєї любові до рідної землі.

Ярослав ДЖУРИК,
головний редактор
газети «Голос Соломії».

Волонтерство і газета «Голос Соломії»

організацію додаткового харчування. Через нашу редакцію кинуто клич до учнів, щоб зібрати та продати макулатуру, а за виручені кошти купити потрібні речі для реабілітаційного центру лікарні. На гроші за зібрану макулатуру діти придбали мікрохвильову піч, кілька

випічку, власноруч зроблені іграшки. Зібрані кошти від їх реалізації разом із 100 листами відправили воїнам на фронт. Недооцінену допомогу в цьому надав нам батько нашої учениці, начальник Окружного будинку офіцерів, полковник Віталій Провозін. Він неодноразово

Знати і пам'ятати

Воєнно-історичний музей Львівського будинку офіцерів (вулиця Театральна, 22) вже котрий рік поспіль приємно дивує шанувальників військової історії своїми оригінальними виставками та новими експозиціями. Кожна з них має свою особливість та підтвержена унікальними артефактами й документами. Розпочинається огляд музею виставки «Історія захисту України у військових одностроях», де у повному бойовому екіпуванні є можливість побачити образи воїнів від періоду Київської Русі одинадцятого століття до сучасного Донецького кіборга.

Окрема зала присвячена десантникам 80-ї аеромобільної бригади (тепер - 80 окрема десантно штурмова бригада), які з квітня по вересень 2014 героїчно захищали Луганський аеропорт. Загалом оборона летовища тривала 146 днів і увійшла в новітню військову історію України як приклад мужності і стійкості українських воїнів. Тривалий час обороною Луганського аеропорту керував командир 80

бригади Андрій Ковальчук (тепер Герой України, генерал-лейтенант, командувач оперативного командування). Його особисті речі також знаходяться в музеї.

Особливе почесне місце в музеї займає експозиція про Героїв України - вихідців з Львівщини. Фотографії, особисті речі Героїв були передані музею їхніми рідними та близькими людьми з метою збереження пам'яті про їх подвиг і як нагадування, якою ціною бережеться мир та спокій українських громадян. На даний час тут демонструються особисті речі Героїв України генерал-майора Сергія Кульчицького, полковника Андрія Соколенка, майора Андрія Кизила, лейтенанта Тараса Матвіїва...

Важливе місце в музеї займає і експозиція, присвячена військовому капеланству.

У залі також розгорнуті демонстраційні прапори військових частин, що з перших днів беруть участь у російсько-українській війні. Всі знаменні були передані в музей військовослужбовцями цих частин.

Цікавим фактом є і те, що п'ять прапорів бойових частин побували на Південному полюсі на науково-дослідницькій станції «Академік Вернадський». Це прапори 24-ї окремої механізованої бригади, 128-ї гірсько-штурмової бригади, добровольчого батальйону «Айдар», 10-ї морської авіаційної бригади та 36-ї бригади морської піхоти. Перебуваючи там навесні 2019 року разом із полярною експедицією, прапори були розгорнуті на честь загиблих українських

Героїв. За словами начальника будинку офіцерів полковника Віталія Провозіна, працівники музею докладають багато зусиль, щоб постійно оновлювати та поповнювати фонди. І вже у найближчі місяці - відкриття нової експозиції. Екскурсії проводяться безкоштовно. Радимо і Вам побувати у цих древніх залах та доторкнутись до нашої історії.

Олександр ПОРОНЮК,
полковник запасу,
член НСЖУ.

✓ Від кого залежить всенародне питання?

Звернення до Єрархів українських Церков та суспільства!

Миряни звикли сприймати Христову правду беззастережно, промовлену устами душпастиря, а тим більше, коли промовляє до нас Отець Церкви – Патріарх. Священна Христова правда однакова для всіх християн, незалежно від конфесій, континентів, історії і народів. А тим більше непорушними мають бути фундаментальні істини: народження (Різдво) і Воскресіння (Пасха) Христа, а з цим і все Христове вчення. Так все це і визначається, але історико-політичні колізії внесли певну некоректність, певну плутанину, яка за століття прижилась в певній частині народів. Йдеться про так звані старий і новий стиль літочислення – юліанський і григоріанський. Більше, ніж півтора тисячоліття серед християн не виникало жодних непорозумінь стосовно церковного календаря, хоч уже існувало християнство західного (римського, католицького) і східного (візантійського) православною обряду.

І треба ж такому трапитися, що в оточенні Папи Римського Григорія XIII, яке складалося з талановитих мирян – художників, філософів, письменників, астрономів та ін. творців культури і науки, мудрував над небесними світилами астроном із Франції Люї, який виявив, що укладений астрономічний календар мудрими римлянами ще у 46 р. до н. е., ще за часів Юлія Цезаря (від чого і назва – юліанський) хибував на 12 хвилин. Земля оберталась навколо Сонця на 12 хвилин повільніше, а значить, що уже за 1500 років неточність календаря до астрономічного стану Сонця привела до спізнення на 10 діб.

Неупереджений, рішучий і мудрий Папа Римський Григорій XIII перейнявся цим доведенням і уточнив юліанський календар. Це сталося у 1582 році. За розпорядженням Понтифіка 10 днів було вибрано з календаря, тобто за 4-тим жовтня наступив день 15 жовтня,

Степан ПАВЛЮК,
 академік НАН України, професор,
 директор Інституту народознавства НАН України

а календарний рік був продовжений на 12 хвилин.

Отже, це стосується не віросповідання чи конфесії, – це стосується астрономічного, вселенського календаря, за яким існує вся планета безвідносно до релігій.

Правда, плутанину вчинив тодішній Патріарх Константинопольський, – в протипагу Римському Престолу велів усім Церквам Східного обряду дотримуватися юліанського календаря. А так як Київська Митрополія була підпорядкована Константинополю, то змушена була відмовитися від нового григоріанського літочислення, перебуваючи у ньому уже рік. Король польський Стефан Баторій уже у 1582 р. ввів григоріанський календар у всіх коронних землях у світське середовище і одночасно у духовно-костельній сфері.

А так як землі українські були окуповані польською короною, то королівський вердикт поширювався і на них. Так тривало тільки один рік, бо на вимогу Константинопольського Патріарха усі церкви Київської Митрополії змушені були повернутися до юліанського календаря.

Невдовзі відбудеться вікопомна Берестейська Унія 1596 р. і наше духовенство з'єдна-

лося з Римом, Папським Престолом, але новий календар не прийняло. Домінуючим став політичний мотив – старий календар набув місії українського етнічного ідентифікатора – відмінність від поляків.

О, лишенько, бо уже з 1654 р. більша частина території України опинилася під окупацією Московії і цар Петро I у 1700 році введе юліанський календар на всій великомосковській території, оскільки Московія ще до того часу користувалася літочисленням від створення світу.

І таким чином український народ змушений був прийняти календарну традицію московської держави і московської церкви.

Отже, цілком зрозуміло, що в абсолютно природний фактор, яким є Вселенна з небесними світилами і своїм світопорядком, втрутилися політичні інтереси. Політичне протистояння окремих правителів, зокрема Московії, а також непереборна дискусія у духовній сфері між Константинополем і Римом призвели до порушення у фундаментальній сфері – у правильному застосуванні в повсякденній практиці астрономічного календаря.

Тож чи існує предмет для дискусії? Дискусії про що? Про

те, що давні мудрі римляни трішки помилились в епохальному винаході, яким став астрономічний календар, а середньовічні римляни підправили допущену неточність?!

Так про що суперечка? І між ким? А виявляється, що виникли дискусії середовища – ті, які не хочуть знати реальної ситуації і дотримуються історично насадженої часової традиції (тільки часової!) і ті, що сповідують єдиноцілісність Христа Сина Божого, що народився в один час для всіх християн і для всіх людей, і в один час Воскрес, що є каноном Церкви. Це не повинна бути суспільна дискусія, це уділ духовних провідників, Отців українських Церков, які насамперед повинні дотримуватися християнської канонічності і пояснювати мирянам, що традиції вторинні, які ніяким чином не зазнають найменших змін за своїм змістом і духовно-естетичним наповненням, а перенесомся у час правдивого народження і Воскресіння Христа.

І чим довше буде розтягнуто процес переходу до нового літочислення, тим у суспільстві буде виникати більше непорозумінь, ба навіть сварок. А ще непривітніше виглядає, начебто демократична думка, проголошена Вами Єрархами Святославою і Єпіфанієм, щоб громади самі визначалися з часом шанування народження чи Воскресіння Христа. А ще більш непривітно – до духовної роздвоєності, втрати довіри до впевненості у діях на зміцнення Церков їх Єрархами.

Варто наслідувати мудрість Митрополита Андрея, який уже готував мирян у дуже складних суспільних обставинах до переходу на нове літочислення, підготувавши для цього уже церковний календар. З цього треба почати і Вам, Пресвященні Владико! Необхідне більше спілкування з вірянами, а також публічне обговорення цієї болючої теми засобами масової інформації України з конкретним вирішенням.

✓ Львівська медійна історія

Центральний павільйон «Східних торгів», 1938 р.

Сьогодні не тільки львів'яни, а й численні гості міста милуються неповторним силуетом телевежі на Високому Замку. Але навіть старожили Львова, дослідники його історії вже не пам'ятають про ще один витвір інженерної думки: у Стрийському парку в орендованому центральному павільйоні «Східних торгів» (так звана «Підкова») у 1929 році розміщлася перша львівська радіостанція. Монтаж її обладнання тривав лише тиждень і завершився 10 січня 1930 року.

Офіційне відкриття радіостанції потужністю 1,7 кВт датується 15 січня 1930 р. Серед її нечисленних програм найпопулярнішою була

ІСТОРИЯ ПЕРШОЇ ЛЬВІВСЬКОЇ РАДІОСТАНЦІЇ

наукові хроніки, радіоп'єси, рецензії на фільми, виступи музичних колективів.

1 квітня 1930 р. – знаменна віха: компанія приступила до будівництва нової 16 кВт станції мовлення на вулиці Понінського (зараз – вул. І. Франка), а студія переїхала в нове приміщення по вул. Баторія №6 (зараз - вул. Князя Романа).

Десять років тому в обласном уархіві мені вдалося розшукати ще один важливий для історії документ - кримінальну «Справу №723» (арх. №П-9049) на Новаковського Леонарда-Карола Алоїзівича (Leonard-Karol Nowakowski). Судячи з «Посвідчення», з 1936 р. по 1939 р. він був технічним працівником радіостанції.

Народився Новаковський в Стрию. У 1909 р. працював на телефонній станції в м. Станіславів (нині - Івано-Франківськ), а з 1911 р. - на телефонній фабриці у Відні. З 1913 р. був радіотелеграфістом Морфлоту Австро-Угорщини (у званні: капрал, а потім - підпоручик) на кораблях: «Бабенберг», «Динара», «Ерцгерцог-Фрідріх». З 1918 р. служив радистом на о. Брюно; а в 1929-1931 рр. працював в Познані на радіостанції. У 1931-1939 рр. жив у Львові (по вул. Стрийській, 84) і працював техніком радіостанції «Польське радіо у Львові». 29 вересня 1939 р., разом з п'ятьма іншими працівниками радіостанції (Михайлом Кравцем, Мічковським, Владиславом Склінським, Мовцем і інж. Кулішкewичем), за вказівкою, отриманого з Варшави, виїхав на машині в Румунію. Через кілька днів Леонард вирішив повернутися до Львова до сім'ї. Неотримавши відповідного пропуску, нелегально перейшов кордон СРСР. В ніч з 16-го на 17-е жовтня був затриманий біля Коломиї. Під час обшуку в його будинку були знайдені різні радіодеталі і на допиті Леонард показав, що був знайомий з Яном Зембицьким - одним із засновників ЛКК.

9 липня 1940 року рішенням «Трійки» за нелегальний перехід кордону був засуджений на 5 років. Термін відбував у «Севжелдорлаг» («Північний залізничний табір», РРФСР).

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 12.08.1941 р. «Про надання амністії польським громадянам, які містяться в ув'язненні на території СРСР», Леонард Новаковський 3 вересня 1941 р. був звільнений і направлений в м. Бузулук. Подальша його доля невідома.

22 листопада 1995 р. Л. А. Новаковський, постановою Прокуратури Львівської області, був реабілітований.

Ось така історія, пов'язана із першою львівською радіостанцією.

Георгій ЧЛІЯНЦ,
член НСЖУ.

«Весела львівська хвиля», героями якої ставали не лише учасники радіоефірів, але й кіномедій того часу. До речі, саме тут вперше прозвучала популярна пісня «Тільки у Львові». У неділю та на свята відбувалися трансляції із храмів латинського та вірменського обрядів. Нова радіостанція постійно передавала

Станцію обладнали англійським устаткуванням компанії Marconi, яке було зібране під керівництвом представника фірми - інженера Петерсена.

У 1936 р. трансляції програм розпочалися з нового передавача потужністю 50 кВт. Його технічним керівником став Вітольд Корецький.

Львівська обласна організація Національної спілки журналістів України сердечно вітає з прийдешніми святами своїх колег – високопрофесійних майстрів пера, камери, мікрофона, інтернет журналістики, медіа-компаній, які завжди є першими у висвітленні подій, у пошуку неординарних фактів та героїв, які своєю відданістю примножують суспільну значимість медійного звучання.

У магічне новоріччя українці об'єднуються навколо головних цінностей: любові до батьків та дітей, до свого міста і своєї країни, до своєї повсякденної праці. Тож у році новому в кожній родині, в кожній редакції нехай будуть відчутні лише позитивні зміни від нашої з вами спільної творчої праці, щоб усі були здоровими, красивими, коханими і успішними.

Веселого Різдва та щасливого Нового Року!

✓ Львівська медійна школа

ДЛЯ МАЙБУТНІХ ЖУРНАЛІСТІВ

Що насамперед цінує читач у книжці, яку взяв до рук? Звичайно ж - її читабельність: щоб після ознайомлення з першою сторінкою хотілося читати і далі. Це особливо цінується в навчальному виданні. Там немає, як у художній книзі, цікавого, інтригуючого сюжету, там - наука. Але і її можна подати цікаво, зумівши просто й дохідливо сказати про відносно складне.

Саме така манера викладу навчального матеріалу характерна для адресованого студентам-журналістам нового підручника «Телевізійна та радіокомунікація: історія, теорія, новітні практики». Знаменно, що це видання присвячене 360-річчю Львівського національного університету імені Івана Франка.

Серед авторів великої за обсягом (420 с.) книги такі відомі в українському журналістикознавстві особистості, як заслужені професори цього університету декан факультету журналістики, доктор історичних наук І. В. Крупський та завідувач кафедри радіомовлення і телебачення, доктор філологічних наук В. В. Лизанчук. Обидва вони до того ж і академіки Академії наук вищої освіти України, ветерани НСЖУ.

Ініціатива щодо видання цього підручника належить Василеві Васильовичу Лизанчуку. Відчувши потребу у такій книзі, він залучив до її написання ще кількох працівників очолюваної ним кафедри – доцентів О. М. Білоус, П. Я. Дворянин і Н. Є. Лебеденко. Усе ж йому належить лівова частка написаного.

Підручник увібрав необхідні, з погляду його авторів, окремі міркування й висновки із попередніх теоретичних напрацювань у сфері теле- і радіожурналістики, що належать перу низки науковців. Але все попереднє не просто «перекочувало» у підручник, а знайшло в ньому нове осмислення, глибшу аргументацію, доповнилося багатьма цікавими спостереженнями і судженнями, що відповідають духові часу, тим радіо- й телевізійним новаціям, що з'явилися останніми роками в медіапросторі України.

У підручнику десять розділів. Кожен з них покликаний збагатити студента знаннями з теле- і радіокомунікації, навчити його всього того, що повинен знати медійний фахівець і уміти застосувати це на практиці. Уже самі назви розділів свідчать про їх практичну спрямованість, як-от: «Основні

методичні засади функціонування інформаційних радіо- і телевізійних жанрів», «Як аналізуємо, тлумачимо, роз'яснюємо факти, події, явища», «Особливості створення художньо-публіцистичних передач радіомовлення і телебачення» тощо. Що вже говорити про ту користь для студента, яку йому принесуть подані у підручнику численні приклади теле- і радіоматеріалів, підготовлених (що дуже важливо) самими ж студентами. Їхні творчі роботи мають переконати студента, що ця справа йому під силу вже під час навчання, послужити стимулом до журналістської творчості.

Хіба студентові не додасть творчої наснаги той факт, що його факультетські попередники за створений ними під керівництвом викладача Я. І. Табінського документальний телефільм «Тасмний щоденник Університету», сценарій якого подано в підручнику, були відзначені премією Львівської обласної організації НСЖУ (2020 р.), а на Міжнародному конкурсі молодіжних медіакомунікаційних проектів «ТО-МІ», який організувала Асоціація українських редакторів (2020 р.), їхній фільм отримав ГРАН-ПРІ.

Не менш цікаво дізнатися з підручника і про створений студентами-журналістами телефільм «Посол у світ Вічного» про титана думки і праці Івана Франка. У процесі роботи над фільмом, йдеться у підручнику, студенти наблизилися до вічних цінностей головного героя фільму, розкрили його духовний світ. У цьому їм допомогли змістовні бесіди з франкознавцями, матеріали Інституту франкознавства, відео- та інтернетджерела. Студенти їздили на батьківщину Каменяр, де записали кілька інтерв'ю, оволодіваючи при цьому мистецтвом спілкування перед телекамерою.

Зрозуміло, що телевізійний фільм, як і радіофільм, а ще теле- і радіонарис, які розглядаються у розділі про художньо-публіцистичні жанри, це «вищий пілотаж», творча вершина для студента-журналіста. І підніматися до неї треба, спочатку освоївши інформаційні і аналітичні теле- і радіожанри, яким у підручнику присвячено окремі розділи. В них теж бачимо чимало прикладів студентських творчих робіт. Вони вдало пов'язані з теоретичним матеріалом, роблять його зрозумілішим, доступнішим.

Наприклад, при розгляді аналітичних жанрів подано радіокоментарі, підготовлені студентами

на актуальні теми. Після їхнього прочитання, напевно, у студента з'явиться бажання і самому написати коментар. Добре, що після кожного розділу окреслено завдання студентам для самостійної роботи. Подано запитання для самоконтролю опанованих знань і список літератури для самостійного опрацювання.

Усі розділи підручника змістовно пов'язані і побудовані так, що забезпечують студентам можливість поступово, покроково поглиблювати свої теоретичні і практичні знання з теле- і радіокомунікації. У цьому, безперечно, заслуга авторів видання.

Але, крім фахової компетентності, як слушно підкреслює в підручнику проф. В. В. Лизанчук, «дуже важливо сформувати у студентів, майбутніх журналістів, соціально-національну компетентність, глибоке розуміння сутності свободи слова і відповідальності за зміст мовленого слова і зображення, виробити переконання, що вони активні учасники українських державотворчих процесів, а не посередники чи ретранслятори інформації».

Слід відзначити як вельми позитивне, що виховний елемент присутній впродовж усього підручника, починаючи вже з першого розділу, історичного (автор проф. І. В. Крупський). Навчаючись за цим підручником, студенти мають усвідомити, що від честі журналістів, їхньої гідності, патріотизму залежить честь, авторитет, світле ім'я України, її майбутнє; що утвердження ними української національної ідентичності є запорукою дальшого процвітання нашої держави.

Завершуючи свій відгук, запитую себе: а чи добре для студентів-журналістів, їхнього навчання те, що радіо- і телекомунікація поєднані у підручнику? Вважаю, що таке поєднання цілком можливе і навіть доречне вже хоча б з огляду на те, що у цих двох комунікаційних засобів багато спільного, а найперше – мовлене слово як головний будівельний матеріал телевізійної та радіокомунікації. Ну а відмінності між ними, специфіку кожного з них легше пізнати і засвоїти, коли вони поруч.

Переконалий у тому, що в студентські роки, починаючи свій радіотелевізійний шлях (спершу працював на радіо), я б хотів мати такий підручник. Щіри вітання його авторам і подяка від усіх, кому адресоване це видання.

Зенон ДМИТРОВСЬКИЙ,
доцент факультету журналістики ЛНУ
ім. Ів. Франка, Заслужений працівник вищої освіти України, член секретаріату ЛОО НСЖУ.

ЗАСНОВНИК – Львівська обласна організація Національної спілки журналістів України.

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №1348/602-Р, видане 26.03.2020 р.
РЕДАКЦІЙНА РАДА: Я. Климович, Я. Фейло, В. Сорочук

Адреса редакції: 79007, вул. С. Крушельницької, 5, офіс 3
Конт. тел.: 032 261 02 22 e-mail: lvmedia@ukr.net

Комп'ютерна верстка та друк: ПП «Редакція газети «Голос з-над Бугу», м. Сокаль, вул. М. Шашкевича, 43. Тел. 03(257)2-30-21.